

terwijl zijn toon tot het meer huiselijk-bespiegelende afdaalt, — dan zullen we op reis gaan, allerlei mooie landen en steden zien, en 'n lief, mooi huisje hebben, en ik zal alles doen wat je prettig vindt, en jij zult alles doen wat ik prettig vind, en . . . ja, er zal ook wel eens een tijd komen dat ik weer weg moet en je niet mee kan nemen; maar dan moèt jij ook wel thuisblijven om op de kinderen te passen! zegt hij op eens als iemand die een oplossing gevonden heeft, — want kinderen hebben we dan natuurlijk ook. — En dan eindelijk, zie je — en 't is of nu zijn blik en zijn stem tot in de verste toekomst reiken — eindelijk, als ik dan alle reizen, die ik doen moet, achter den rug heb, dan laat ik je nooit meer alleen, en dan zullen we zoo gelukkig wezen, zóó gelukkig dat alle menschen jaloersch van ons zijn! . . . En dan worden we oud . . . natuurlijk heel oud! . . . en als we dan eindelijk eenmaal dood moeten, dan hoop ik dat 't op één dag zal zijn . . . want ik zou je onmogelijk kunnen overleven!

Zij heeft alles aangehoord, geknikt, hem eens aangekeken, en dan weer vóór zich gezien. Hij heeft alles even natuurlijk voorgedragen, zoodat ze als het ware meegedreven is op den stroom zijner jeugdige verliefde welsprekendheid; maar nu schrikt ze op eens, want hij zegt zoo hard dat ze 't in de achterkamer wel kunnen hooren: dan ben jij Mevrouw Constant de Breul, geboren de Breul: wat zou dat goed klinken! . . . Hij ziet rond, zeker om te weten of er niemand in de nabijheid is, hij lacht, en eer ze 't weet klapt daar een zoen op haar gloeiende rechterwang, en ze lachen allebei hardop om dat gekke idee: Mevrouw de Breul, geboren de Breul.

Wat glinstert daar? . . . Een oogenblik vergeet hij zijn verliefde plannen voor de toekomst om zijn lang begeerden en pas verworven schat te laten zien: — ja! da's nu zoo'n mooi dolkmes, dat je niet open kunt krijgen als je niet precies weet waar de veer zit. Dat moet je nu eens goed bekijken . . . Zoo iets zie je niet alle dag!

— Ik heb 't gekregen toen ik na het examen t'huis kwam . . . Kijk . . . zóó gaat 't open . . . en zóó weer dicht . . . Voorzichtig! . . . 't is héél scherp! . . . Neen zóó nièt . . . Laat mij 't maar weer openmaken! . . . Denk eens, als je in je lieve kleine handjes sneed . . .

Zijn bruine verweerde jongenshand houdt de hare met mannelijke bescherming omvat; met twee zijner vingers draait hij haar ring rond en fluistert haar allerlei complimentjes in het oor, zoodat zij in 't eerst niet merkt dat hij met het mes in de rechter, die hij vrij heeft, in de bank zit te krassen. — Hemel! . . . wat doet je daar? . . . de bank . . . Die jongens moeten toch overal in snijen! . . . Lieve deugd . . . als Papa dat zag! . . . Hemel, wat heb je nu gedaan?! . . . Daar stond het in de verf: Mev: Const: d. B. geb. d . . . !

Constant was vertrokken, en alles ging zijn gewonen gang; alleen Bette-mietje dacht altijd door aan haren neef, den jeugdigen adelborst. Ze maakte gruwelijke fouten in haar thema's; op school noch in huis wist men waar